

Sygn. akt IV CSK 735/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku M. R.
przy uczestnictwie K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. i Z.
D. o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika K. [...] sp. z o.o. w B. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w B. w wyniku apelacji uczestnika postępowania zmienił orzeczenie Sądu pierwszej instancji i oddalił wniosek o ustanowienie na nieruchomości wnioskodawczyni służebności przesyłu na rzecz uczestnika postępowania. Sąd drugiej instancji podzielił zarzut uczestnika nabycia przez zasiedzenie przedmiotowej służebności. Ustalił, że inwestor, którym było S. [...], przekazał w latach 1979-1980 wybudowaną sieć ciepłowniczą posadowioną na nieruchomości wnioskodawczyni, poprzednikowi prawnemu uczestnika, będącemu przedsiębiorstwem państwowym, który objął w

posiadanie nieruchomości wnioskodawczyni w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu i uczynił to w dobrej wierze. W tej sytuacji przed złożeniem wniosku w niniejszej sprawie upłynął już dziesięcioletni okres zasiedzenia, co skutkowało oddaleniem wniosku.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania stwierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w kwestii dopuszczalności „doliczenia okresu posiadania ewentualnego służebności przez poprzednika w sytuacji, gdy w żaden sposób uczestnik przedsiębiorstwo przesyłowe nie dowiodło przeniesienia posiadania i prostego następstwa prawnego pod tytułem szczególnym, a to na gruncie art. 176 k.c., który w żaden sposób nie rozstrzyga wątpliwości”.

Wskazała także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co wynika z zarzutów zawartych w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu. Stwierdziła, że „w przedmiotowej sprawie wnioski wyciągnięte przez Sąd Rejonowy są jak najbardziej poprawne. Bez najmniejszej wątpliwości nie ma dowodu na to, kiedy urządzenia na ul. W. stały się własnością K. sp. z o.o. w B.. Przedłożone przez niego same dowody dotyczą szeregu innych urządzeń, ale nie wężła na nieruchomości wnioskodawczyni. Dla dowodzenia zasiedzenia uczestnik winien wskazać niewątpliwy czas nieprzerwanego posiadania służebności, a takich dowodów nie zaoferował”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien wykazać w wyodrębnionym wywodzie prawnym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania prawnego, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało, przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych jakie zagadnienie to wywołuje, wykazania, że mają one poważny i uniwersalny charakter, nie zostały rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, którego stanowisko jest niezbędne nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury

(porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała, że w sprawie występuje tak rozumiane zagadnienie prawne. Przedstawione przez nią pytanie nie jest zagadnieniem prawnym lecz pytaniem o to czy jest dopuszczalne doliczenie okresu posiadania służebności przez ewentualnego poprzednika prawnego jeżeli uczestnik nie wykazał przeniesienia posiadania i następstwa prawnego. Jest więc pytaniem o skutki nie udowodnienia ustawowych przesłanek doliczenia posiadania poprzednika, przewidzianych w art. 176 k.c., na które odpowiedź jest oczywista. Pytanie to nie dotyczy także okoliczności faktycznych sprawy, gdyż Sąd drugiej instancji ustalił fakt, chwilę oraz sposób przekazania wybudowanych urządzeń przesyłowych przez inwestora na rzecz poprzednika prawnego uczestnika oraz przeniesienie posiadania służebności jak również następstwo prawne uczestnika po pierwotnym posiadaczu nieruchomości wnioskodawców w zakresie służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu.

Skarżąca nie wykazała także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy zastosowaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Uzasadnienie tej przesłanki przedsądu sprowadza się bowiem do niedopuszczalnego w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.) kwestionowania ustaleń faktycznych i dokonanej przez Sąd oceny dowodów w kwestii przejścia na własność uczestnika urządzeń przesyłowych posadowionych na nieruchomości wnioskodawczyni oraz nieprzerwanego posiadania służebności. Odwołuje się poza tym do uzasadnienia podstaw kasacyjnych co jest nieskuteczne, gdyż w ramach przedsądu Sąd Najwyższy bada jedynie czy w sprawie występuje którakolwiek

z przesłanek art. 398⁹ § 1 k.p.c., nie może natomiast badać uzasadnienia podstaw kasacyjnych, co jest możliwe dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2015 r. III CSK 412/14 i z dnia 26 marca 2015 r. IV CSK 577/14, nie publ.).

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.